

Biblioteka
Čarobna knjiga

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Jeanne DuPrau
“The People of Sparks”
The second Book of Ember

Copyright © 2006 by Jeanne DuPrau
Copyright © 2009 za Srbiju i Crnu Goru Čarobna knjiga

Autor ilustracije i dizajna korice:
Dragan Bibin
Copyright © Čarobna knjiga 2008.

ISBN 978-86-7702-069-9

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2009.

Džin Dupro

NAROD SPARKSA

DRUGA KNJIGA EMBERA

Prevod
Ivan Jovanović

Čarobna
knjiga

Zahvalnica

Zahvaljujem mom strpljivom agentu Nensi Galt, mom veštom uredniku Džimu Tomasu i mojoj prijateljici Suzi Mader, koja mi je pružala podršku kad god mi je ona bila neophodna.

SADRŽAJ

Poruka	9
DEO 1 Dolazak	11
1. Šta je Toren video	13
2. Izlazak iz podzemlja	18
3. Kroz selo	24
4. Doktorkina kuća	31
Prvi gradski sastanak	37
5. „Pionir“	41
6. Doručak s Katastrofom	49
7. Dan novih ljudi	59
8. Skitnica i bicikl	66
9. Težak posao	76
10. Nedelje nespokojsva	84
11. Tikovi projekti	91
12. Kaspar stiže s iznenađenjem	97
13. Preduzimanje akcije	105
DEO 2 Putnici i ratnici	111
14. Šta je Toren uradio	113
15. Duga vrela vožnja	119
16. Izgladneli skitnica	126
17. Optuženi Dun	134
Drugi gradski sastanak	141
18. Kasparova potraga	143

19.	Nepravičnost i šta s njom	146
20.	Uništeni grad	151
21.	Napad i protivnapad	156
22.	Otkriće	162
	Treći gradski sastanak	170
23.	Priprema za rat	172
DEO 3 Odluka		177
24.	Šta je Toren isplanirao	179
25.	Strah u poslednji čas	181
26.	Oružje	191
27.	Gašenje vatre	198
28.	Iznenadjuće istine	203
	Četvrti gradski sastanak	209
29.	Tri neverovatne posete	216

*„Tamu ne može da otera tama;
to samo svetlost može.
Mržnju ne može da otera mržnja;
to samo ljubav može.
Mržnja umnožava mržnju, nasilje umnožava nasilje,
a strogost umnožava strogost
u silaznoj spirali uništenja.“*

Martin Luter King Ml.
Snaga ljubavi, 1963.

Poruka

Dragi žitelji Embera,

Spustili smo se rekom od Cevovoda i našli put do jednog drugog mesta. Ovde je zeleno i veoma veliko. Svetlost dopire sa neba. Morate da sledite uputstva u ovoj poruci i izađete na reku. Ponesite hranu sa sobom. Dođite što brže možete.

Lina Mejflit i Dun Harou

DEO 1

Dolazak

Poglavlje 1

Šta je Toren video

Toren je tog dana kada su ljudi došli bio na rubu polja s kupusom. Trebalo je da odnese dve glavice doktorci Hester da bi ih skuvala za večeru, ali – kao i obično – smatrao je kako neće škoditi da se malo zabavi dok to radi. I tako se popeo na vetrenjaču, što inače nije smeo da radi, jer bi, kako su mu govorili, mogao da padne ili bi se moglo desiti da mu krila vetrenjače otkinu glavu.

Vetrenjača je bila četverostrana i načinjena od dasaka, koje su bile prikucane jedna iznad druge, kao prečage na merdevinama. Toren se popeo uz zadnju stranu vetrenjače, koja je okrenuta ka brdima a ne ka selu, tako da omanja skupina radnika koji su prašili leje kupusa nije mogla da ga vidi. Kada se našao na vrhu, okrenuo se i seo na ravan deo iza krila; lagano su se okretala na lenjom letnjem lahoru. Poneo je pun džep kamenčića jer je nameravao da vežba gađanje: voleo je da gađa kokoške koje čeprkaju između leja kupusa. Mislio je da bi takođe bilo zabavno kamićcima skinuti nekoliko radničkih šešira, ali pre nego što je stigao da izvadi kamenje iz džepa, primetio je nešto što ga je nagnalo da se ukoči i zablene.

Iza kupusišta je bilo još jedno polje, na kojem su rasli paradajz, kukuruz i bundeve, a iza tog polja zemlja se lagano uzdizala u travnato brdo, u ovo doba godine prošarano žutim cvetovima. Toren je na vrhu brda primetio nešto neobično. Nešto tamno.

Isprva su to bile samo tamne tačkice; na trenutak je pomislio da je možda reč o jelenu – ili čak nekoliko njih, crnih umesto svetlosmeđih, kao obično. Međutim, jelen ne izgleda tako, niti se tako kreće. Ubrzo je shvatio da vidi ljude – isprva samo nekoliko ljudi, a onda sve više i više njih. Dolazili su s druge strane brda i okupili se na njegovom vrhu, stojeći u dugom redu koji se ocrtavao naspram neba kao pocrneli zubi. Mora da ih je stotinu – pomislio je Toren – ako ne i više.

Toren nikada u životu nije video da u selo istovremeno dođe više od troje ili četvoro ljudi. To su skoro uvek bile skitnice; one su prolazile kroz selo u kolima natovarenim stvarima iz starih gradova koje su usput prodavali. Prestravilo ga je to okupljanje ljudi na brdu. Na tren se potpuno ukočio, a onda mu je srce silovito zalupalo, pa se smandrljao niz vetrenjaču tako brzo da je ogulio ruke o grubo otesane daske.

„Neko dolazi!“, viknu prolazeći pored radnika. Oni iznenađeno digoše pogled. Toren je trčao koliko su ga noge nosile, krećući se ka niskim smeđim zgradama na kraju polja. Skrenuo je na prilaz od nabijene zemlje i – ostavljajući za sobom oblak prašine – projurio kroz kapiju u zidu, pa preko dvorišta i kroz otvorena vrata, sve vreme vičući: „Neko dolazi! Gore su na brdu! Teta Hester! Neko dolazi!“

Zatekao je tetku u kuhinji, te ju je zgrabio za struk pantalona i viknuo: „Dođi da vidiš! Neki ljudi su na brdu!“ Glas mu je bio tako visok, piskav i nametljiv da je njegova tetka ispustila kašiku u lonac sa supom koju je mešala i požurila za njim. Dok su oni izašli napolje, i ostali seljani su već izlazili iz kuća i gledali ka brdu.

Oni ljudi su silazili. Silazili su s brda, desetine njih, sve veći i veći broj ljudi, kao lavina.

Seljani su izašli na ulice. „Zovite Meri Voters!“, neko viknu. „Gde su Ben i Vilmer? Nađite ih i recite im da dolaze ovamo!“

Toren se sada manje plašio jer se našao okružen susedima. „Ja sam ih prvi video“, reče Heti Karanci, koja se zadesila pored njega. „Ja sam preneo vesti.“

„Ma je li tako?“, odvrati Heti.

„Nećemo im dozvoliti da nam učine nešto nažao“, kaza Toren. „Ako to ipak učine, mi ćemo njima uraditi nešto još gore. Zar ne?“

Ali ona ga je samo pogledala, namrštivši se nekako neodređeno, i ništa mu nije odgovorila.

Troje seoskih starešina – Meri Voters, Ben Barlou i Vilmer Dent – pridružili su se gomili i zaputili preko kupusišta. Toren se držao blizu njih. Stranci su se približavali, a on je želeo da čuje šta imaju da kažu. Jasno je video da ti ljudi izgledaju strašno. Bili su odeveni potpuno pogrešno – nosili su kapute i džempere, iako je

bilo toplo, i to ne lepe kapute i džempere, već dronjave, zakrpljene, ofucane, izbledele i prljave. Svi su nosili zavežljaje: vreće koje kao da su bile napravljene od stolnjaka ili čebadi pokupljenih i uvezanih uzicama. Kretali su se nespretno i lagano. Neki su se spoticali po neravnom tlu, pa su im drugi pomagali.

Nasred polja, gde se najviše osećao miris mladog kupusa, prekopane zemlje i pilećeg izmeta, ljudi na čelu gomile stranaca susreli su se sa seoskim starešinama. Meri Voters je pošla napred, a seljani su se nagurali iza nje. Pošto je Toren bio nizak, promuvao se između ljudi tako da je na kraju imao dobar pogled. Zabezegnuto je posmatrao ljude u ritama. Gde su *njihove* vođe? Naspram Meri stajali su devojčica i dečak koji su izgledali tek nešto malo starije od njega. Pored njih je bio jedan ćelavi čovek, a pored njega neka žena prekog pogleda, koja je držala malo dete. Možda im je ona vođa.

Ali kada je Meri stupila napred i upitala: „Ko ste vi?“, odgovorio joj je dečak. Govorio je jasno i glasno, što je Torena iznenadilo, pošto je od nekog tako dronjavog očekivao bedan i jadan glasić. „Dolazimo iz grada Embera“, kaza dečak. „Otišli smo odatle jer je naš grad umirao. Potrebna nam je pomoć.“

Meri, Ben i Vilmer se zgledaše. Meri se namršti. „Grad Ember? Gde je to? Nikada nismo čuli za njega.“

Dečak pokaza u pravcu iz kojeg su došli, ka istoku. „Onuda“, odgovori. „Nalazi se pod zemljom.“

Starešine se namrštiše još više. „Recite nam istinu kad vas lepo pitamo“, odreza Ben, „a ne detinje gluposti.“

Ovoga puta progovorila je devojčica. Imala je dugu i umršenu kosu, po kojoj su se nahvatali komadići trave. „Ne lažemo“, kaza. „Zaista. Naš grad je bio u podzemlju. To nismo ni mi znali dok nismo izašli.“

Ben nestrpljivo frknu, prekrstivši ruke. „Ko je ovde glavni?“ Pogleda onog ćelavog čoveka. „Jeste li to vi?“

Ćelavi odmahnu glavom i pokaza na dečaka i devojčicu. „Ako je neko glavni, onda su to njih dvoje“, odgovori. „Gradonačelnik našeg grada više nije s nama. Ovi mladi ljudi govore istinu. Dolazimo iz grada koji je podignut pod zemljom.“

Džin Dupro

Ljudi oko njih počеше da klimaju glavama i mrmljaju: „Da“ i „Istina je“.

„Ja sam Dun Harou“, kaza dečak. „A ovo je Lina Mejflit. Mi smo otkrili izlaz iz Embera.“

On baš misli da je sjajan, pomislio je Toren, primetivši u dečakovom glasu prizvuk ponosa. Baš i ne izgleda sjajno. Kosa mu je čupava, a nosi staru jaknu koja se raspada po šavovima i prljava je na krajevima rukava. Ali oči su mu samouvereno blistale ispod tamnih veđa.

„Gladni smo“, nastavi dečak. „I žedni. Hoćete li da nam pomognete?“

Meri, Ben i Vilmer su na trenutak samo nemo stajali. A onda je Meri uhvatila Bena i Vilmera za ruke i povela ih nekoliko koraka u stranu. Šaputali su, na tren bacili pogled na navalu stranaca, namrštili se, pa ponovo nešto prošaputali. Dok je čekao da čuje šta će reći, Toren je posmatrao ljude koji su navodno izašli ispod zemlje.

To možda i jeste bila istina. Zapravo, i jesu izgledali kao da su izgmizali iz neke rupe. Većina ih je bila mršava i bleđa, kao izdanci koje čovek vidi kada podigne dasku sa zemlje – nejaka bića koja su pokušala da rastu u mraku. Zbili su se jedni uz druge. Izgledali su preplašeno i iscrpljeno. Mnogi su seli na zemlju, a neki su spustili glave u krila ljudima do sebe.

Troje seoskih starešina okrenuše se prema gomili stranaca. „Koliko vas je?“, upita Meri Voters.

„Oko četiri stotine“, odgovori dečak Dun.

Merine tamne obrve zabezeknuto se izviše.

Četiri stotine! U čitavom Torenovom selu ima samo 322 stanovnika. Pogledom je prešao po toj neizmernoj rulji. Napunili su pola kupusišta, a još su pristizali preko brda, kao mravi.

Devojčica sa zamršenom kosom zakoračila je napred i podigla ruku, kao da je u školi. „Izvinite, gospođo gradonačelnice“, reče.

Toren se zacereka. Gospođa gradonačelnica! Niko tako ne zove Meri Voters. Zovu je samo Meri.

„Gospođo gradonačelnice“, poče devojčica, „moja sestrice je veoma bolesna.“ Pokaza bebu koju je držala ona žena prekog pogleda. Zaista je izgledala kao da je bolesna. Oči su joj bile napola

sklopljene, a usta otvorena. „Ima nas još koji smo bolesni“, nastavi devojčica, „ili povređeni – Loti Huver se sapplela i ozledila gležanj, a Nemi Progs je iscrpljena od tolikog hodanja. Ima skoro osamdeset godina. Imate li doktora u svom gradu? Postoji li neko mesto gde bolesni mogu da prilegnu i da se neko za njih postara?“

Meri se ponovo okrenu ka Benu i Vilmeru, pa počеше tiho razgovarati. Toren je čuo svega nekoliko reči njihovog razgovora. „Previše...“, „...ali ljudska dobrota...“, „...možda da *nekoliko* prihvatimo...“ Ben je trljao bradu i mrštio se, a Vilmer je sve vreme gledao bolesnu bebu. Nakon nekoliko minuta klimnuše glavama, a Meri reče: „Dobro. Podignite me.“

Ben i Vilmer se sagnuše i uhvatiše Meri za noge. Zastenjavši, dignuše je tako da je bila dovoljno visoko da vidi čitavu gomilu. Podigla je obe ruke i viknula što je glasnije mogla: „Ljudi iz Embera! Dobro došli! Učinićemo sve što možemo da vam pomognemo. Molim vas, pođite za nama!“ Ben i Vilmer je spustiše, pa se njih troje okrenuše i izađoše iz kupusišta, te nastaviše prema putu što je vodio u selo. Predvođeni dečakom i devojčicom, gomila dronjavih ljudi pođe za njima.

Toren pojuri napred, potrča niz prilaz i pope se na nizak zid oko njegove kuće. Odatle je posmatrao kako prolaze ljudi iz podzemlja. Bili su neobično tihi. Zašto ne trtljaju međusobno? Ali izgledali su preumorno da bi pričali – ili preglupo. U sve su blenuli razrogačenih očiju – kao da nikada ranije nisu videli kuću, drvo ili kokošku. Zapravo, kokoške kao da su ih plašile – iznenađeno su se trzali od njih. Dronjava gomila stranaca dugo je prolazila pored Torenove kuće. Kada su poslednji ljudi prošli, on je skočio sa zida i pošao za njima. Znao je da ih vode do središta sela, pored reke, gde će moći da se napiju vode. A šta će biti nakon toga? Šta će jesti? Gde će spavati? Vala, u mojoj sobi neće, pomislio je.

Poglavlje 2

Izlazak iz podzemlja

Ljudi iz umirućeg grada Embera u novi svet su izašli svega nekoliko dana ranije. Prvi koji su to učinili bili su Lina Mejflit i Dun Harou, a sa sobom su povel i Lininu sestricu Popi. S jedne litice visoko pri vrhu ogromne pećine u kojoj se grad nalazio bacili su poruku, nadajući se da će je neko naći i izvesti ostale. A onda su čekali. Isprva su istraživali čudesa svuda oko sebe, ali, kako je vreme prolazilo, sve su se više brinuli da njihovu poruku niko nije našao i da će zauvek ostati sami u tom novom svetu.

A onda, predveče narednog dana, Dun odjednom viknu: „Vidi! Dolaze!“

Lina uhvati Popi za ruku, pa sve troje potrčase prema ulazu u pećinu. Ko li je to? Ko to dolazi iz njihovog rodnog grada? Najpre je jedna žena izronila iz tame, pa dva muškarca, a onda troje dece – i svi su čkiljili i žmirkali od jarkog svetla. „Zdravo, zdravo!“, viknu Lina i potrča uzbrdo. Kada se malo približila, videla je o kome je reč: bila je to porodica koja je držala piljaru u Ulici Kelej. Nije ih dobro poznavala – čak nije mogla ni da se seti kako se zovu – ali, svejedno, bilo joj je toliko drago što ih vidi da su joj oči zasuzile. Zagrlila je svakog od njih ponaosob, plačući i govoreći: „Stigli ste! Gledajte, zar nije predivno? Oh, tako mi je drago što ste ovde! Dolazi li još ljudi?“ Pridošlice su bile previše zadihane i zapanjene da bi joj odgovorile, ali to i nije bilo bitno, jer je Lina i sama videla šta se dešava.

Izlazili su iz pećine, zaklanjajući rukama oči. Dolazili su u skupinama – nekoliko njih, pa onda još nekoliko nakon nekog vremena. Teturali su se na svetlu hiljadu puta jačem i blistavijem od ma kog koje su u životu videli. Zabezegnuto su blenuli u prizor pred sobom, pa bi načinili nekoliko koraka i onda samo stali, spustili vreće i zavežljaje koje su nosili i trepćući gledali

oko sebe. Lini i Dunu, koji su već počeli da se osećaju kao da tu pripadaju, izbeglice iz Embera delovale su jako čudno naspram jarko obasjane zelene trave i plavog neba. Ti ljudi bili su tako sivi i neugledni, odeveni u svoju debelu odeću boje blata, u kapute i džempere boje kamena, prašine i mutne vode. Kao da su sa sobom doneli tračak emberskog mraka.

Dun odjednom skoči i povika: „Oče! Oče!“, pa se baci u naručje svog zabezeknutog oca, koji se spotače i sede na zemlju; u isto vreme je prasnuo u smeh i zajecao što ponovo vidi svog sina. „*Zaista* si ovde“, prodahta. „Nisam bio siguran... nisam znao...“

Pristizali su čitavog popodneva. Stigla je i Lizi Bisko, kao i ostali iz njihovog starog razreda, skupa s Kleri Lejn iz Staklenika i doktorkom koja je pomogla Lininoj baki. Došao je i Sadž Meral, koji je pokušao da ode u Neznane krajeve. Stigla je i gospođa Merdo, hodajući, kao i obično, oštro i odsečno, ali zajecala je od sreće kada je videla kako Lina trči prema njoj. Dolazili su ljudi Lini poznati iz viđenja, ali čijih imena nije mogla da se seti, kao što je bio obučar iz Ulice Liveri i bucmasta ženica koja je živela na Trgu Selverton. Videla je i visokog crnokosog dečaka plavosivih očiju, tako svetlih da su podsećale na metalna zrnca. Kako li se taj visoki momak zove? Utrošila je tren pokušavajući da se priseti njegovog imena, ali samo tren. To i nije bilo bitno. To je sve njen narod, narod Embera. Svi su bili umorni i žedni. Lina im je pokazala potočić, te su se tu umili i napunili boce vodom.

„Šta je s gradonačelnikom?“, upita Lina gospođu Merdo, ali ova samo odmahnu glavom. „Nije s nama“, odgovorila je.

Neki od starijih ljudi bili su prestravljeni što se nalaze u tako ogromnom prostoru, koji kao da nigde ničim nije bio ograničen. Nakon što su se neko vreme uznemireno osvrtali oko sebe, seli su na travu, pogrbili se i položili glave na skupljena kolena. Ali deca su oduševljeno jurcala na sve strane, dodirujući sve što bi stigla, duboko dišući i pljuskajući nogama po potoku.

Do večeri je pristiglo 417 osoba – Dun je brojao. Dok je svetlost lagano zamirala, podelili su ono malo hrane što su

poneli sa sobom, a onda – služeći se kaputima mesto ćebadi i zavežljajima mesto jastuka – pogleali na toplo i neravno tle i pospali.

Narednog jutra pripremili su se za polazak. Kada su Lina i Dun izašli iz tunela, primetili su uzanu sivu liniju koja se u daljini pružala po tlu, kao potez olovkom. Mislili su da je to možda neki put. I tako su žitelji Embera, ne znajući gde drugde da idu, pokupili svoje zavežljaje i pošli u tom pravcu u jednom dugom i razvučenom redu, koji se protezao preko brda.

Upravo je tokom te šetnje gospođa Merdo ispričala Lini i Dunu kako su napustili Ember. Njih troje hodali su zajedno, a gospođa Merdo je nosila Popi. Dunov otac hodao je iza njih, povremeno se naginjući napred da čuje šta gospođa Merdo govori.

„Ja sam pronašla vašu poruku“, reče gospođa Merdo. „Pala je pravo pred mene. Bio je to dan nakon Pevanja. Baš sam se vraćala kući s tržnice, sva ophrvana brigom zbog toga što ste i ti i Popi nestale. A onda mi je tvoja poruka pala pred noge.“ Na tren je zastala i digla pogled ka nebu. Lina vide kako se suzdržava da ne zaplače.

Gospođa Merdo se pribrala i nastavila. „Mislila sam kako bi najbolje bilo da to najpre kažem gradonačelniku. Nisam baš imala poverenja u njega, ali on je bio u prilici da najlakše organizuje odlazak. Pokazala sam mu tvoju poruku, a onda stala da čekam da gradski časovnik odzvoni signal za zbor.“

Gospođa Merdo zastade da povrati dah. Hodali su uzbrdo, preko neravne zemlje – što je za ljude iz grada, navikle na ravan pločnik, bilo jako teško.

„Je l' zbor sazvan?“, upita Lina.

„Ne“, odgovori gospođa Merdo, pa skide neki čičak sa suknje i premesti Popi na drugo rame. „Uf“, izusti. „Strašno je vruće.“ Na tren je samo zadihano stajala.

„Znači, nije bilo zbora?“, ponuka je Lina.

Gospođa Merdo ponovo krenu. „Ništa se nije desilo“, odgovori. „Časovnik nije zvonio. Stražari nisu organizovali ljude.

Ništa. Samo je svetlo treperilo, gasilo se i palilo. Činilo mi se da više nema vremena za gubljenje.

„Tada sam otišla u Cevovod i pokazala tvoju poruku Listeru Munku. Sledili smo uputstva i smesta pronašli stenu obeleženu sa I – jer je tu već bilo ljudi.“

„Ali kako je to moguće kad nisu imali uputstva?“, upita Dun. „Ko je to bio?“

„Bio je to gradonačelnik“, namršteno odgovori gospođa Merdo, „i četvorica njegovih stražara. I Luper je bio tu – onaj dečko što se družio s vašom prijateljicom Lizi. Uz ivicu reke nabacali su ogromne nabrekle vreće i tovarili ih u čamce. Gradonačelnik je vikao na njih da požure.“

„Tada je Lister povikao: 'Šta to radite?', ali nikakav odgovor nije nam bio potreban. Videla sam šta rade. Nameravali su da oni prvi pobjegnu. Gradonačelnik se starao za to da pobjegne sa svojim prijateljima i plenom pre svih ostalih.“

Gospođa Merdo začuta. Koračala je nogu pred nogu, brišući znoj s čela. Namršteno pogleda jarko nebo, a Popi poče da kenjka.

„Gospođo Merdo, dajte da ja ponesem dete“, ponudi se Dunov otac.

„Hvala vam“, odgovori gospođa Merdo. Zastade i pruži Popi Dunovom ocu, pa nastaviše dalje.

Lina je čekala otprilike minut, a onda više nije mogla da izdrži. „Pa, šta se desilo?“, upita.

„Bilo je strašno“, odgovori gospođa Merdo. „Sve se desilo nekako odjednom. Dva stražara pogledala su nas i izgubila ravnotežu, te pala u vodu. Uхватili su se za natovarene čamce, zbog čega su se ovi prevrnuli, pa je i tovar sleteo u reku. Drugi stražari i Luper pokušali su da ih dohvate, ali i sami su upali u vodu. Usred svega toga, gradonačelnik je skočio na onaj čamac što se nije prevrnuo, ali čim se dočekaao na noge, čamac se zaljuljao i prevrnuo, a gradonačelnik je upao u reku.“ Gospođa Merdo se strese. „Deco, strašno je vrištao. Na tren je plutao u vodi kao nekakav ogromni čep, a onda je potonuo. Za svega nekoliko trenutaka voda je odnela i njega i njegove stražare.“

Neko vreme su ćutke hodali, sada nizbrdo. Nakon nekoliko minuta, gospođa Merdo nastavi.

„I tako smo se Lister i ja vratili u grad, pa kazali časovničaru da bije zvono i sazove javni zbor. Pokušali smo da objasnimo šta da se radi, ali čim su ljudi čuli onaj prvi deo – da je otkriven izlaz iz Embera i da se nalazi u Cevovodu – svi su počeli da viču na sav glas i jure. Sve se pretvorilo u strašnu zbrku. Ljudima se toliko žurilo da ništa nisu ni pitali. Na stotine njih pojurilo je ulicama, a ispred ulaza u Cevovod ogromna gomila gurala se da uđe u njega. Bilo je toliko uspaničenih ljudi da su neki bili izgaženi.“

„Oh!“, ote se Lini. „Baš strašno!“ Reč je bila o njoj poznatim ljudima! Bilo je to toliko užasno da o svemu tome nije mogla ni da razmišlja.

„Zaista je bilo strašno“, reče gospođa Merdo. Namršti se i baci pogled preko neizmernog krajolika oko njih, gde nije bilo ni traga od ljudi. „Nije bilo moguće kontrolisati ih“, nastavi. „Pohrlili su ka stepeništu – neki su se spotakli i skotrljali niz stepenice. Ostali su ih pregazili. A onda, kada su shvatili kako će morati da se ukrcaju u te ljuskice i plutaju po reci, neki su se toliko prestravili da su se okrenuli i pokušali da se vrate uza stepenište; drugi su pak bili toliko željni da krenu da su skočili u čamce, zbog čega su se ovi prevrnuli, tako da su se ljudi podavili u reci.“ Pogledala je Linu pravo u oči. „Videla sam sve što se odigralo“, kaza. „To nikada neću zaboraviti.“

Lina se osvrnu i pogleda žitelje Embera koji su hodali preko brda. To su oni koji su uspeli da se izvuku. „Šta mislite – koliko ih je ostalo?“, upita gospođu Merdo.

Ova samo odmahnu glavom. „Ne znam“, odgovori. „Previše.“

„A jesu li se sada svetla zauvek ugasila?“

„Ne znam ni to. Ali, ako nisu – ugasiće se ubrzo.“

Lina se naježi iako je bilo vrelo. Ona i Dun se zgledaše. Bila je sigurna da razmišljaju o istom: njihov grad je sada izgubljen u mraku, a izgubljen je i svako ko je u njemu ostao.

Kasnije tog dana izbeglice iz Embera došle su do puta koji su videle izdaleka. Bio je pun rupa i naprslina iz kojih je rastao korov, ali lakše je bilo hodati po njemu nego po neravnoj zemlji. Put je vodio duž potoka koji je brzo tekao preko okruglog i glatkog kamenja. Na sve strane, dokle je god pogled sezao, nije se videlo ništa sem beskrajnog mora trave. Podelili su hranu koju su poneli sa sobom, ali nije je bilo mnogo. Neki od njih ubrzo su malaksali od gladi. Zavrtelo bi im se u glavi i od vrućine, koju su ljudi sviknuti na stalnu embersku hladnoću teško podnosili. Popi je počela da plače kada su je spustili na noge, a u licu je bila sva znojjava i pocrvenela.

Noć je pala na onaj neobični postepeni način, koji se toliko razlikovao od iznenadnog isključenja svetla, što je u Emberu označavalo dolazak noći. Putnici su legli na zemlju i pospali. I narednog dana su hodali, kao i dan posle toga. Tada je hrana koju su poneli iz Embera već potpuno nestala. Putovali su sve sporije i sporije, često zastajkujući da se odmore. Popi se umirila, a pogled joj se gubio.

Naposletku, negde sredinom narednog dana, popeli su se uz još jedno brdo, a s njega im se ukazao prizor zbog kog su mnogi zaplakali od olakšanja. U širokoj dolini pred njima pružala su se obrađena polja, a iza tih polja, tamo gde se potok koji su sledili stapao s rekam, videla se skupina niskih smeđih zgrada. Bilo je to mesto u kojem žive ljudi.

Baš kao i ostalima, Lini je bilo drago što vidi taj prizor, ali to mesto nije nimalo ličilo na grad koji je zamišljala, onaj koji je crtala u Emberu i za koji se nadala da će ga pronaći u tom novom svetu. Zgrade tog grada bile su visoke, veličanstvene i blistave. On mora da je negde drugde – pomislila je gledajući nizbrdo. Pronaći će ga – ne danas, ali pronaći će ga jednog dana.